

Farsang

Emlékszel?

*Csakis '71-ben lehetett, a Kertvárosi Iskola
mindig a Börgyár kultúrtermében farsangozott.*

Anyám vitt magával, nem volt kire hagynia.

*Fölsős tanítványai úgyis „szerettek”, kézről
kézre adtak.*

*Először műsor volt, vicces jelenetek,
sikítva nevtünk a takarítónéninek öltözött fiúkon,
egyéb zöldségeken... Hogy mindennek te is része
voltál, megjelentél a színpadon, a szemem előtt,
és verset mondtál, látod, az nem maradt meg bennem
sehol.*

*Másról szólt ez a farsang, mai fejjel mondanám,
számomra szinte „buja” volt, nem evilági (nem
evilágom-i), a nagylányokkal való ugrabugra-tánc,
és olyan varázsszavak mint KONFETTIDOBÁLÁS és
MIGNON-EVÉSZET, mik végülis halhatatlanná
tették ezt a napot. De hiszen emlékszel...*

*Amit tizenöt évig nem tudhattál, hogy a késő
óra miatt taxival mentünk haza, s pofon lett
a vége, mert „valamit csináltam” az öreg Warszawával,
s kezdett gurulni hátrafelé... pont mint ez a vers.*

És eljött közénk...

*És eljött közénk Horváth elvtárs,
egy hamuszürke arcú apuka, cigarettázott
az osztályban, a Horváth Cilike
apukája, aki párttag volt,*

és munkásör volt, és minden volt;
este jött el, mert egész nap dolgozott,
a mi jövnőnkért, és vissza kellett
menni az iskolába, meghallgatni őt,
aki mesélt a pártról; „Nem vagyunk
sokan”, pöccintette a hamut szerényen,
„de elszántak vagyunk”, mondta
mosolyogva, így hallotta a vetyeránoktól.
Sötét este volt már, aznap nem
szabadott se focizni, se bicajozni,
csak ülni szépen és hálásan, amiért
időt szakítottak ránk
(időt szakítok:) hárman jártunk
hittanra a Szent Imrébe, de ez
titok volt, úgy emlegettük, a „klub”;
aztán a „klubba” sem jártunk többé;
különben is, azóta minden végetért.

Régi NDK-s sorozat

Volt egy nagy barna fotel.
Ketten belefértünk. Pizsamásan,
ujjszopva; fényképek tanúsítják.
Esténként rimánkodások, könyörgések
árán, nagy nehezen. Azt a szégyent
másnap az iskolában: mindig hazudni
kellett, lazán, hümmögetve,
már-már éteri magasságokba
emelkedve, mint akinek ilyen
pizlicsáré
Cirgibel őrnagy, a vielickai
akció kulcsa, ennyit tudtam, erre
épült minden füllentés, minden
„hát hogyne” és „naná”, edzve

*a nyelvet, lám, milyen könnyen
 történik az ilyesmi
 A sorozat huszadik részénél
 egyedül maradtunk otthon,
 szabad préda, partizánok futkostak,
 Gojko Mitic mint szovjet kém,
 jólfésült nácik, lövések,
 átkozódás, csak Cirgibel őrnagy
 nem volt sehol, a vielickai akció
 kulcsa, tíz résszel előbb meghalt
 már; a lépcsőházban fölgyulladt
 a villany, tévé lekapcs; iszkolás
 az ágyba égő fülekkel aludni*

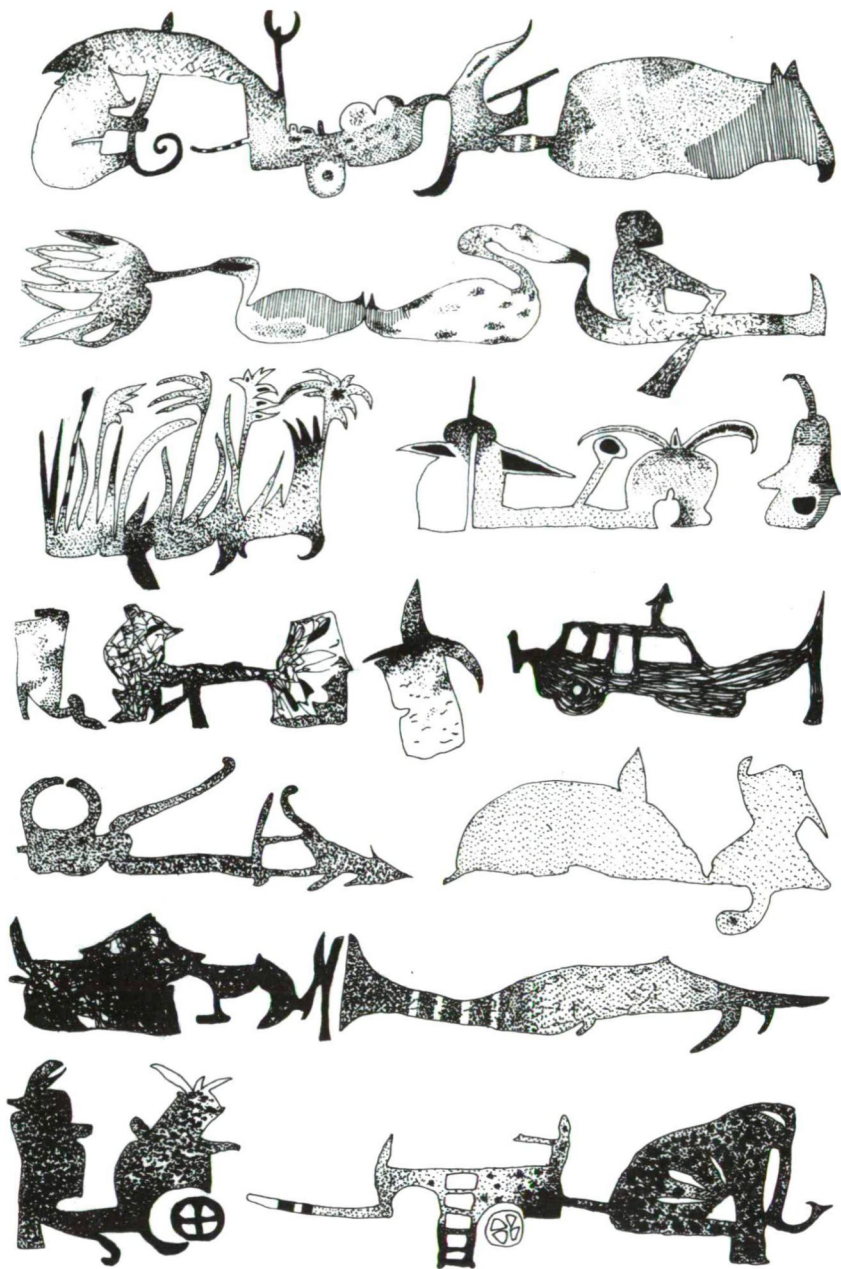
Kezdetben vala

*Kinn állok a folyosón, s nem is tudom,
 mire várok valójában és valómban. Egy jó
 szóösszetételén töröm (a mimet?; törődöm;
 hagyjuk talán), hogyan lehetne ezt-a-most
 folyosót minősíteni, hogy hirtelen és
 öntudatlanul ÉN lett, vagyis hogy ezentúl,
 mint két kard, ha összechapott, egyszer
 közösen hánynak szikrát (most ne ejtsünk
 szót az élek csorbulásáról). Anyámék (apámék?)
 bementek az atyához, 34 éves, tiszta ősz
 a haja, mondják idegroncsot csinált belőle
 az előző fiútársaság. Kinn állok a folyosón,
 négy év következik, plusz annyi, amennyi
 a halálig, ezt máris sejtem a falra vetődő
 fényes-ferde ablaktáblákról. 300 forintom
 lesz az atyánál letétben, spirálfüzetben
 vezetgeti majd anyagi helyzetem, megkérdi,
 mire kell 10 forint. Mást nem nagyon kérdez.*

*Kinn állok a folyosón, várom, hogy elbúcsúzzanak,
rólam beszéltek, 14 év alatt némileg kiismertek,
most hálásak, hogy az atya
Kikísérem őket, mert én itt már otthon vagyok,
csak még nem ismerem a járást; aztán
zsebredugott kézzel ballagok vissza, még
szerencse, hogy rögtön az ajtónál van
az ágyam, különben keresgélnem kellene
a 24 fekhelyes hodályban.*

Pécs

Méhes Károly

Györgydeák György

Részletek a „Nagy Titokból” III.